

ΑΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, ΚΥΚΕΩΝ

Συνδρομή προπληρωτέα,
Διὰ τοὺς ἄντρος τοῦ Κράτους καθ' ἑξα-
μήνιον Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Obstat aliis aliud (Ovid)

Τιμὴ καταχώρησης, ἡ γραμμὴ 65,
παλαιῶς 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ
Τυπογραφεῖον ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν
ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς « Ἀπ' θήκης
Διαβόλου. »

TOM. B'.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆ 3 Ἰουνίου 1860.

ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΚΥΡΗΓΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΗΚΟΣ.

Σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κύρηττε καὶ ξοχάλει, ἀγαθὴ τύχη,
τοὺς ὀνητὰς ἤδη παρέρχεται πρὸς τὸ πωλητήριον.
(Λουκ. Βίων Πράσις)

Βάνουνται, μὲ πολὺ συχώρεσι, στὴ δημοπρασίᾳ — ταῖς ὕστεραις ἐτουτουνοῦ — ἡμέρα Σαβ-
βάτο — εἰς ταῖς δώδεκα 12 τὸ μεσημέρι — ἀποκάτου ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρ. Δ.ρος Καβαλιε-
ράτου — γειτονιά Σωτήρος, εἰς ταύτην τὴν πόλιν — διὰ λογαριασμό καὶ κίνδυνον τοῦ ἀνωθεν
Κυρ. Διαβόλου Σατανάτου ποτὲ Βελζεβοῦ — ἀπὸ Ἀργαστόλιον. — Βάνουνται στὴ Δημοπρασίᾳ
ὡς μία τριανταριά, μὲ πολλὴ συχώρεσι ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας, συνδρομητάδες ἴτόπιοι καὶ ξωτι-
κοὶ — ὁποῦ ἐμείνανε ἀπλήρωτοι στὴν Ἀποθήκη, καὶ ὁποῦ ἀπὸ τὴ βρωμα κοντέουσιν νὰ συμπου-
νέουσιν ὅλη τὴ χώρα. — Οἱ μελετημένοι συνδρομητάδες θέλει πωληθοῦνε σὲ μάτζα ἀπὸ τέσσα-
ρους ὡς πέντε ἀνωματέους τὸ καθέναν. — Ἡ τιμὴ τους θὲ νάνε τιποτένη, τσοῦ δίνουμε χοντρικῶς
γιὰ ὅσο ἀξίζουν. — Ἄν κανέναν ἀπὸ δαύτους δὲ θέλη, ἀπὸ μετριοφροσύνη, νὰ ἐσπονεριστῆ
στὸ ἰνκάντο, ἢ ἂ φοβάται νὰ ζυγιαστῆ, νὰ ζετιμωθῆ καὶ νὰ πωληθῆ στὴν ἀληθεινὴ του
τιμὴ ἢ καὶ μὲ ξεπεσμό, ἔχει καιρὸ 8 ἡμέραις ἂν ἦται ἴτόπιος, καὶ 15 ἂν εἶνε ξωτικός, νὰ στείλῃ
στὸ γραφεῖο τὸ χρέος του καὶ νὰ ξαγοραστῆ, ὅσοι ὁμως εἶναι πωλητὸν παρὰ πεπεισμένοι πῶς δὲν
ἀξίζουν τὰ 36 ἢ τὰ 48 ὄβολα, θέλει ζυγιασθῶνε πωληθῶνε καὶ παραδοθῶνε εἰς τὸ μεγα-
λότερο προσφερτῆ νὰ τοὺς κάρη ὡς θέλει καὶ βούλεται. — Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 17 τῆς Ἀποθήκης
θέλει ἀρχίσει ἡ καταχώρησις τῶν πραχτικῶνε τῆς δημοπρασίας. Ἐλάτε παιδιὰ, ἐλάτε γιατί ἔ-
χουμε λαμπρὰ πράγματα, διὰ τῆς Κυρίας. Ντόπια, — Πολίτικα, — Ζαχυθιανὰ, — Κορφιά-
τικα, — Ἄγιομαυρίτικα, — καὶ ὡς καὶ Παξινὰ, — ὅποιος θέλει νὰ ἔρτη νὰ βάλῃ ἀπάνου ἄς
ἔρτη, γιατί τὸ Σαββάτο δεκαπέντε εἰς ταῖς 12 ὥρας ἀρκεῖναι τὸ ἰνκάντο!!!!!!.....

Κύριε Συντάκτα τῆς Ἐφημερίδος ΑΠΟ-
ΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Ἐπειδὴ ὁ Κύριος Θ. Κλαδάς ἀπεποιήθη τὴν κατα-
χώρησιν, προστρέχω εἰς ὑμᾶς καὶ παρακαλῶ Κύριε, ὅπως
καταχωρήσῃτε, εἰς τὴν παρ' ὑμῶν ἐνταῦθα ἐκδομένην
Ἐφημερίδα τὴν ἐπισυννησμένην ἀπάντησιν εἰς τὰ παρὰ
τῆς Νέας Ἐποχῆς (ἀριθμὸς 102) διδαχθέντα.

Κεφαλληνία 27. Μαΐου 1860 Ε. Α.

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ Σ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

Κύριε Συντάκτα τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Ὁ πρόλογος ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν
102 τῆς Ἐφημερίδος ὑμῶν, μὲ ὑποχρεοῦν ἐξαιτηθῆσαι, δυ-
νάμει τοῦ ἐν ἰσχύει περὶ τύπου Νόμου, τὴν καταχώρη-
σιν τῶν πρὸς ὑμᾶς περὶ τῆς ἐφημερίδος μου εἰς τὸ προσεχὲς
φύλλον αὐτῆς.

Κύριος εἶσθε καταχωρητῆς, εἴτε ἐξ ἰσῆς προαίρεσε-
ως, εἴτε ἐπιζητούμενος παρ' ἄλλων, τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἱε-
ραρχεῖου Κερκύρας, ἐπὶ τῆς δυσήνου δίκης τοῦ ὑποφαι-
νομένου καὶ τῆς Κυρ. Θεοδώρου Τιπάλλου Μπασιά, δὲν

ἀνήκει εἰς ὑμᾶς ὅμως νὰ ἀναδεχθῆτε καὶ τὸ μέρος τοῦ διδάκτορος, συμβουλευῶν συνδιαλλαγῆν τῶν διαδικῶν, καὶ ὡς εἶπατε τῶν ὀμολογῶν! ἀκούσατε τὸν ὑποφαινόμενον ποῖα εἶπεν δι' ὀλοκλήρους δῶδεκ συνδριάσεις, ἔκτοτε ὅθεν ὀφείλατε πεισθῆναι, ὅτι χάσμα μέγα ὑπάρχει μεταξύ αὐτοῦ, καὶ τῆς Κυρίας αὐτῆς. Ὁ ὑποφαινόμενος εἶπεν ἐν δημοσίᾳ συζητήσει, καὶ ἐπινέλαθε διὰ τῆς Ἐφημερίδος σας, ὅτι ἡ δίκη, καὶ ἡ Ἔρεσις, δὲν ἐγίνοντο περὶ ὑπολήψεως, διότι τὸ ἱεροδικεῖον Κεφαλῆνας, καίτε παρατύπως προϋφύλαττε, ἀλλ' ἐπὶ κερδοσκοπία τὰ πάντα διεπράττοντο. Καὶ τοῦτο λέγων δὲν ἐψεύσθη ἢ ἀπόφασις τοῦ ἱεροφειτείου ἐγένεν ὡς ἡ Κυρία ἀπῆλθε, καὶ ἐν περὶ ὑπολήψεως ἐπρόκειτο τί περαιτέρω; Πλὴν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἱεροφειτείου, δι' ὅσον ὁ ὑποφαινόμενος ἐν τῇ ἀγορεύσει του δημοσίᾳ εἶπεν, ὅτι ἀκολούθως, ἄλλαι σκηναὶ ἀρχίσωσι, ὡς ἦδη ἐν Κερκύρα διεδόθη ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς Κυρίας συναντηθεὶς μετὰ τινος οὗ καὶ οὐαί, εἶπεν, ὅτι τὸ ζήτημα περὶ διαλύσεως γάμου, δὲν ἐξαρτᾶται παρ' αὐτοῦ ἢ ἀδελφῶν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἐνδικεφερομένης ἀδελφῆς του, ἐνθ' αὐτὸς ὁ ἴδιος πρὶν τῆς ἀποφάσεως πολλάκις εἶπεν, ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀμέσως ἢ ἀδελφῆτος ζητήσει τὸ διαζύγιον· ὁ δὲ Δικηγόρος αὐτῆς ἐν τῇ συζητήσει εἶπεν τὰ ἴδια, ἐπιβεβαιῶν ὡς ἐξουσιοδοτούμενος, ὅτι δὲν διετρέφοντο ἐπιφυλάξεις, καὶ ἐπικαλοῦμενος, ὅπως διακρατηθῶσι εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης, αἱ ἐκτενέσταται περὶ τούτου ἐξουσιοδοτούμεναι διαδηλώσεις του, καὶ ἐν τοσούτῳ ἀντιχοῦνται μετὰ τὴν Ἐφημερίδα σας ἀνευροπολήματα ἀμνηθαιῶν συγχωρήσεων, ἀγνωστῶν φαίνεται, Κύριε, ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος μυριάκις ἐθυσίαζε καὶ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἢ ὑποπῆσιν εἰς τοιαύτην μέγιστην ἀδυναμίαν καὶ λάθος, ὡς καὶ τοσαύτας καὶ ἐγγράφως, εἰς τὸ ὀγκοδέστατον δικόγραφον, καὶ διὰ ζωῆς φωνῆς ἐπανειλημμένως ἐπινέλαθε, καὶ ἐνώπιον ὑμῶν Κύριε, καὶ παρόντος πολυπληθεστάτου καὶ διακεκριμένου ἀκροατηρίου, συμπαθοῦντος αὐτὸν μετ' εὐμενοίας, ποῖα ἢ ἀκράδαντος εἰς ἑαυτὸν χρωστικὴ γνώμη, καὶ ἀπόφασις.

Περὶ τὸν δὲ τοῦ λοιποῦ νὰ ἀσχολεῖσθε, εἰς ἀναρμόρους καὶ ἀνοικεῖους παραίνεσις σας, ὅπως μὴν παρασχηθῶ εἰς οἶα τὰ νῦν ἀπέχω, καὶ ἐλπίζω σεβασθῆτε κατὰ τὴν δυσμενῆ θέσιν μου· καὶ μὴν ἐπαίρεσθε ἐπὶ τοσούτον εἰς τὸ ἀκαταμάχητον ὄπλον, ὃ κατέχετε, διότι αὐτὸ ναι μὲν ἀκαταμάχητον ἐστὶ, καὶ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν, δι' ἔσους φοβούνται τὴν ἀλήθειαν, ἢ κρύπτονται καὶ ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ἀπάτης· ἡμεῖς δὲ, καὶ οἱ ὑπὲρ ἡμῶν ἐργαζομένοις ἐπὶ τῶν φυλλαδίων, περὶ ὧν ὑπαντίτασθε, οὐδένα ἔχωσι φόβον τοῦ θεσμοῦ σας, διότι καὶ αὐτοὶ, ὡς ἡμεῖς, ὑπῆρξαν ἀείποτε θειασῶται καὶ ὀπαδοὶ, τῆς ἀναμιλέκτου, καὶ ἀνεπιληψίμου ἀληθείας, καὶ ἔσονται ἀτάρτοιχοι, καὶ ἔτοιμοι νὰ ἀπαντήσωσι, καὶ ἀντικρούσωσιν ἂν ἀδίκως προσεβάλλοντο, καὶ εἴπωσι ἐπὶ πλέον καταλλήλοτερα ἢ πρότερον.

Εἶπομέν περὶ τῶν ἀγόνων συμβουλῶν σας. Ἀκούσατε ὡς δημοσιογράφος καὶ ἐδικήνμας τινὰ συμβουλὴν. Ὅπως ἐπολάθητε, Κύριε, τὸ μέγα δῶρημα τῆς ἀμεροληψίας,

ὀφείλατε περισσοτέραν προσοχὴν εἰς τὰς ἐκθέσεις σας, καὶ εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν μορίων σας. Κατὰ εὐαγγελικὴν παργγελίαν, εἶπον ἀληθῶς, εἰς τὸν ἀντιδικὸν δικηγόρον Σκαλοτούνη λόγους συγχωρήσεως, ὧν πιθανῶς ἢ βαρύτερος δὲν ὑπελογίσθη, ὡς καὶ πραγματικῶς ἀπεδείχθη, καὶ παρὰ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ δικηγόρου. Ἡ δὲ λέξις Συκοφαντίας, Κύριε, διεγράφη παρὰ τῶν δικογράφων ἀφ' ἧς ἡμέρας, διὰ τῆς ἀναφορᾶς 12 Ἰανουαρίου 1859 Ε. Α., ἡ Κυρία ἀπέσυρε τὸν περιώνυμον λιβελλοῦ τοῦ δικηγόρου τῆς Σκαλιζούνη, 3 Σεπτεμβρίου 1858. Ε. Α. φέρων τὴν ἀλλόκοτον ἐπιγραφὴν, Κατηγορία ἐπὶ Συκοφαντία, ἧς ἀτόπως καὶ παρανόμως εἰσήχθη, καὶ ἔκτοτε οὐδεὶς πλέον εἶχε δικαίωμα τοῦ προφέρειν τοιαύτην ἀπαισίαν ῥῆσιν, ἀπαύγασμα νοσοῦσης φαντασίας — καὶ ὑποσημειοῦμαι.

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ ΣΑΒΒΑ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΟΛΙΣΘΙΚΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑΣ ΣΤΗ ΖΑΚΥΘΟ.

Ὅταν οἱ πρῶτοι Δημοσιογράφοι ἐνὸς τόπου, οἱ ὁποῖοι καὶ Νομοθέτες του εἶναι, καταντοῦνε νὰ μὴν τοῦς ἀξίξῃ γὰρ νὰ πολεμήσωνε τοὺς ἀντιπαλοὺς τοὺς οὔτε ἢ Βουλευτικὴ Ἔδρα, οὔτε ἢ Ἐφημερίδατος (Ἐφημερίδα μόνη στὸν τόπον!), ἀλλὰ νὰ ζητοῦνε βοήθειαν ἐκ διαβολῆς ὅχι πλέον γραπτῆς εἰς Ἐφημερίδας, ἀλλὰ ψιθυριστῆς εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ χαμάλη... θὰ πῆ πῶς ἐξέπειταν: πάρα πολὺ, καὶ τὰ στερνάτους ἠμπορεῖ κανεὶς νὰν τὰ εἶδῃ καὶ χωρὶς τηλεσκοπίου.

Θ:λ' εἶναι τῶρα πενήντα ἔτη πού οἱ Δημοσιογράφοι Νομοθέτες Ἀρχαιοπλῆκοι τοῦ Ζίκυθος μόντειλανε τὸ πῆτι ἔτα παιδάκι ὡς δεκαεσσάρω — δεκαπέντε χρονῶν, νὰ μου ζητήσῃ τὸς ποιητῆς μου, τὸς ὁποῖες τοῦ ἐμελέτητε ἀπὸ μία ἐκ μία, λέγοντάς μου πῶς τοῦ ἀρέσων; πολὺ μου ἐκφώνησ' ἐπὶ πῶς χωρὶς νὰ σκοπῶψῃ, καὶ μου ἐπρόσφερε νὰ μου πληρώσῃ ἄρθρον ὅτι ἤλελε τοῦ δῶσω ἡ δόμου... Καθὼς βλέπετε, δὲν ἔχρησιζοῦνε πολλὰ ἐξυπατάδα γὰρ νὰ εἶδῶ εὐθὺς πῶς τὸ παιδί ἐκεῖνο μου ἔστε λυότουνε... Εἰς τὴν παρουσίαν ἐκείνης τῆς Τσάκας δύο αἰσθήματα ἐνάντια μου ἐγεννηθήκανε, 1ον ἢ βλάβη εἰς τὴν ἀπολύτη θεληματικῶς ἐριγνόμενον δίνοντα: εἰς τοὺς ἀντιπαλοὺς μου ἐγγράφη τὰ ὁποῖα ἐζητούσαν γὰρ νὰν τὰ παρεξηγήσωνε στοὺς χυδαίους καὶ νὰ με διαβλοῦνε, 2ον ἢ ἀκαταδεξία τοῦ νὰ ἀρνηθῶ νὰ δεῖξω πράγματα πού μία φράξ' διὰ τοῦ τύπου ἐδημοσίεψα, (1) καὶ πού ἐγνώριζα ὅτι τὰ μόνοντος ἐλαττώματα εἶναι καμμία φράξ' ἄπρητη, ἢ καὶ κανένα νόημα ἔτροπαλό.

Μὴν ἀποφασίζοντας ἐπὶ σιγῇ τί νὰ κάμω, εἶπα τοῦ παιδιοῦ νὰ γυρίσῃ, καὶ τὸ παιδί δὲν ἔλειψε ἀλλῆθ' ἐν τῇ ἡμέρᾳ πού εἶχα διατάξῃ τὴν ἐξέρεσιν εἰς ποιητικῆς, (2) ὅτι ἔλαττωσε ἡμεῖς νὰ μου κάμω

(1) Ἐπειδὴ ὅσα δὲν ἐτύπωσα, ἢ τὰ ἐξέσχισα, ἢ δὲν ὑπάρχουνε πλέον εἰς τὰ χεῖρά μου.

«καρφάντες» εἶπα μέσχρου πιάνοντάς το γιὰ νὰν τὸ ἔδωσα. «πῆνε νὰ μοῦ συνάξῃς τὸ μίσην τοῦ χυδαίω-
νε . . . . Ἐπειτ' ἀπὸ λίγης ἡμέρας ἀκούσα τῶ ὄντι
πῶς τίς ποιήσῃς μου τίς περπατοῦνε στὰ μαγαζιά, τίς
διαβίξουνε τοῦ χυδαίωνε, καὶ τοὺς λένε πῶς εἰς αὐτὲς
τὸ Χριστὸ τὸν ἔκαμα ἄλογο, καὶ τὸ ἄλογο τὸ ἔκαμα
Χριστὸ! . . . (2).

Βῦτοί εὐρίκανε καὶ μία μου ἄλλη ποίηση ποῦ εἶχα
τυπώσει στὴ Φλωρεντία τὰ 1837. εἰς ἓνα μέρος τῆς ὀ-
πίξης θέλοντας νὰ δεῖξω τὸ ἄπρεπον τῶν ταυμάτων,
τὸ ἔκαμα καὶ ἐγὼ μὲ τρόπον διόλου ἄπρεπον τὸσον
ὥστε καὶ τότε μοῦ ἐγίνανε παρκτηήριτες, δίκαιες παρα-
τήρησις. Ὁ σκοπὸς μου ἐκεῖ εἶναι καλὸς καὶ χριστιανι-
κός, ἀλλ' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον παρουσιάζεται ἡ ἰ-
δέα εἶναι ὄλω; — διόλου ἄπρεπος καὶ ἀξιοκατηγόρητος.
Μὰ τοῦτες τὲς δύο ποιήσεις εἰς τὸ χέρι, γυρίζουν τὰ
μαγαζιά οἱ Γενναῖοι Ἀντίπαλοί μου, καὶ μὲ
χτυποῦνε τοῦλάχιστον ἐκεῖ γιὰ τὴν Δημοσιογραφίαν,
ὡς φαίνεται, ἀπαρητήσανε πλέον τὴν ἰδέαν νὰ μετρη-
θοῦνε περισσότερο μ' ἐκείνον ποῦ τοὺς πιάνει ἀπὸ τῆ
σφαῆ, καὶ τοὺς τρίβει τῆ μούρη στὴ χριστιὰ τους, (3).

Μὰ ταῦτα δὲν εἶναι ὄλω, καὶ οἱ γενναῖοι ἀντίπαλοί
μου ἔμπορουν νὰ μελετήσουνε καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς
καυχημένης φιλοξενίας τους. Ἐμεινήσανε π. χ. τῆς δε-
σκάλας τῶν παιδιῶνε μου, ποῦ συγκατοικαίει μ' ἐμέ,
νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, ἐπειδὴ, διὰ τὰ διατρέχον-
τα, εἶναι σὲ κίνδυνον . . . . Ἐκάμην ἕναν ποτὲ ὑπερήρη-
τον νὰ περπατῆ νὰ λήρ πῶς τὸν ἔβγαλα ἀπὸ τὴν ὑπερ-
ρσία μου δέρνοντάς τον, ἐπειδὴ τὸν εἶδα νὰ κἀνῃ τὸ
σταυρῶτον . . . (4) Καμῶνουνται νὰ βάνουνε στοιχίμα-
τα ἀνάμεσόν τους, πῶς τὰ Δικαιτήρια, διορισμένα ἀπὸ
τὴν Κυβερνήτη, θὰ μὲ βγάλουν ἐλευθέρων; καὶ τοῦτο
γιὰ νὰ ἐπιβρέξουσιν τὸ δικαστήριον . . . .

Τέτοιου εἴδους εἶναι ὁ πόλεμος ὁποῦ τὴν πλεον ἐ-
περιορισθῆκανε νὰ μοῦ κἀνουνε. Ἐγὼ ὅμως ὄλω ταῦτα
τὰ θεωρῶ ὡς ἀσφαλτα συμπτώματα τελείας ἀδυναμίας,
καὶ σημοτινῆς διαλύσεως. Καὶ, μοῦ φάνεται πῶς ἂν
οἱ ἀντίπαλοί μου ἔμπορούσαν νὰ κἀμουνε τίποτε κα-
λῆτερον, δὲν ἐκάνν' ἐτοῦτα.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

Κ. Δὲν μωρίζεις, Κύρ Διάολε, πῶς τῶπαθες καὶ δὲ
μὰς πέρνεις πουλιθ' ὅταν ἀντικείμενον τῆς ἡμέρας; Ἢ
δὲ μὰς θυμάσαι, ὀλότελα;

Δ. Ἀ μὰ ὁ Θεὸς φυλάξῃ! σὰς βεβαιῶνω πῶς μήτε
ὄντα μήτε μέρα, δὲ βγαίνετε μέσα ἀπὸ τὸ νοῦ μου!

(2) Εἰδὲς εἰς τὸ ποίημα ἐκείνο Ἔγγραφο 205, Στρωφὴ 21.,
τὸ μέρος ὁποῦ ἔδωκε πλάσημον στὴ σύλληψιν.

(3) Εἰδὲς Φωνὴν τοῦ Λομπάρδου ἀριθ. 23. ὁποῦ ὁ Δημοσι-
ογράφος τοῦτος φανεροῦσι πῶς δὲν κατὰδέχεται νὰ μοῦ ἀπο-
κριθῇ.

(4) Ἐκμῶν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. ὁποῦ τὸν ἔκραξα, ἀρνήθηκε
νὰ εἶπῃ ποτὲ τοῦτο.

Κ. Μὴν τὸ κἀνῃς πάλαι γιὰ τί εἶναι πολλὰ; ἀπὸ
μὰς ὁποῦ ξαλαφρίζουναι, ὄντε γδοῦνε τίποτε γιὰ Κυ-
ρίαις, καὶ τὸ παλαιοῦναι εὐθὺς γιὰ λόγου τους;

Δ. ὄσκει, ὄσκει, μὰ τὸ Θεὸ! γιὰ τὴν ὁ Διάβολος δὲν
κἀνει τέτοιον μεγάλο ἄδικο τοῦν Κυρίωνε νὰν τῆς θεωρῆ
ὄλαις τόσο ἐγωϊτικῆς, νὰ βλέπουνε τὴν εἰκόνα τους σὲ
ὅ,τι καὶ ἂν περιγράψῃ μὲ σκοπὸ γενικόνε καὶ ἀθῶνον!

Κ. Μὰ τί ἔπαθες λοιπόν, καὶ τὸσον καιρὸ ἔβουδῆθη-
κες;

Δ. Σ' ὀρίζω, εἶχα πάντα τὴν διάθεσιν νὰ σὰς διασκε-
δάξω μὰ ἤμουνα πνιμένος τῆ δουλιῆς.

Κ. Μὰ καὶ τί ἔκανες;

Δ. Τί ἔκανα, ὁμορφῆ ἐρώτησι, στὴν πίστι μου! τὸ
τί ἔκανα τὸ εἶδετε, γιὰ τὴν ἐγὼ δὲ κἀνω τιποτὴ κρυφῆ,
ἐκοιμώμουναι καὶ ἔβλεπα ἓνα σωρὸ ὄνειρατα, ὁποῦ ἤμουνα
ὕποχρεωμένος νὰ ἐκθέτω εἰς τὴ κοινὴ γνώσιν.

Κ. Μὰ στὰ ὄνειράτά σου δὲν ἐμπαίναμε ἐμεῖς διό-
λου, διόλου;

Δ. Ὁ Κύρ μου! εἶσαι πάρα πολὺ περίεργη, καὶ δὲ
μπορῶ νὰ σ' ἀποκριθῶ, καὶ ποῦ ν' ἀποκρίνεται καινεῖ;
σ' ὄλλες σὰς τῆς ἐρώτησε;

Κ. Ἀπλάθῃ θέλεις νὰ πῆς καὶ ποῦ νὰ διηγῆται κἀ-
νεῖς ὄλω του τὰ ὄνειρατα! — Σ' ἐκατάλαβα Κύρ Διάολε,
ἔγνοια σου φύλας τὰ ὄνειράτά σου, ποῦ λίγο μὰς ἐνδια-
φέρουνε, μὰ θυμῶσους κἀπου κἀπου κ' ἐμάς, ἃ δὲν
εἶναι ἄλλο κἀνε ὅταν τὸ μισάδι τ' Ἀργουτολιου.

Δ. Πόση μετριοφροσύνη! τὸ μισάδι ὀρίζεις; Πρῶτα
ἀπ' οὔλα ὄσω γιὰ τὸ ἀριθμὸ, ἐπληροφορήθηκα ἀπὸ κἀτι
κομπὴ ἀρκοντόπουλα, ὁποῦ ὄλη μέρη καντουνολωγόνε
γιὰ νὰ σὰς μετῶσνε, ὁπῶς πέφτετε 15 στὸν ἕνανε, γιὰ τῆς
χάραι; πλε καὶ γιὰ τὰ προτερήματα σας, τοῦν ἀνδρόνε
τῶς δινετε, γέ μου, κἀπῶτον, καὶ τελῶς πάντων μὲ τὰ
μαλακόφια ποῦ βράετε, πιάνετε τὰ τριάμισον τέταρτα
τῆς χώρας μας. Εἶπατε λοιπόν ἄλλο παρὰ μισάδι.

Κ. Δὲν ἐστοιχάζομαι ποτὲ μοῦ πῶς εἶσαι τόσο φι-
λόφρονος, καὶ εὐπροσῆγορος, Κύρ Διάολε, καὶ ὄσω γιὰ
τὰ μαλακόφια μας ὁποῦ, ὡς φαίνεται, πειραζοῦνε ὡς καὶ
τὴν ἀρεντιά σου, πῆπει νὰ καυχώμαστε πῶς ἔχομε
ἀπάνου μας καὶ τὸν πειρακτὸν τοῦ Πειρατιοῦ!

Δ. Ἐτοῦτη, Κύρ μου, εἶσαι μίχ περιπειητικὴ ἢ
προσοβόλη, καθῶς ἤθελε σοῦ πῆ ἕνας γεροντόκομ-
ψος φίλος μου.

Κ. Τόνε γνωρίζουμε καὶ νὰν τόνε χαρῆς! μὰ ἃς τ'
ἀφήσουμε τῶρα τοῦτα καὶ ἃς ματάρτομε στὴν πρώτη
μας ὁμιλία — Μπρὲ θὰ γράψεις τιποτὴ γιὰ μὰς ναί,
ἢ ὄχι;

Δ. Μὰ σ' ὀρίζω σκιάζομαι, μὰ τὸ Θεὸ σκιάζομαι,
δὲν ἤθελα νὰ . . . .

Κ. Ἢ ἀρεντιά σου! ὁ Διάολος σκιάζεται καὶ ὅταν τὴ
δὲν μ' ὀρίζεις στὸ Θεὸ σου;

Δ. Κἀτιν τίς πειρακτικῶ, φουερῶ, πρικῶ, τρομερῶ,
ἀσπλαγχνῶ, ἀδίκωτον ἀντιθέτην, ἀγῶναγο, ἀκοιμῶτον,
ἄλλω.

Κ. Παρόν, Κύρ Διάολε! μὰ ἐγὼ δὲ βλέπω τιποτὴ
πειρακτικώτερον φουερωτέρω, πρικώτερον, τρομερωτέρω,
ἀσπλαγχνώτερον, ἀδικωτέρω καὶ ἄλλω . . . .

Δ. Καὶ ἀκλωτέρω, ἀπὸ μένανε ὀρίζεις νὰ πῆς, πῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΛΕΟΥΣ

πῶ ελευθέρως κ' ἐγνοίῃ σου, εἶτι ἐσοχάζομαι καὶ ἐγὼ, εἰς καὶ 8 μῆνες, μίᾳ τῆν ἔσφραλα, εἶνα; κ' ἄλλο πρᾶγμα πολὺ πουλιὸ πειρακτικὸ πολὺ πουλιὸ θρεψιστικὸ, πολὺ πουλιὸ ἀχόρταγο πολὺ πουλιὸ . . . . .

Κ. Ἐλα σῶνει τῶρα στὸ θεῖό σου, δὲ μ' ὀρίζεις κἀνε τι εἶναι εἶναι ἐτοῦτο τὸ μεγάλο ξιφνικὸ;

Δ. Εἶναι . . . . . μὲ συχωρᾷ.—μὰ πρέπει νὰν πῶ., εἶναι τὸ πῶς τὸ λένε σὰς; ! . .

Κ. Τι ὀρίζεις; . . .

Δ. Θέλω νὰ πῶ τὸ στόμα σὰς.

Κ. Χα! — χα! — χα! — καὶ μένινε ἐπῆς ἄλλου ὁ νύς μου, μὰ ὅσω γιὰ τῶρα σὲ θεβαίνω Κύρ Δικόλε πῶς τῆν ἔσφραλες. Πῶς! γιατί βρισκεται καμμία ἀνόητη, ἠνεοφρεμένη ἀπὸ τὸ χωριότῃ, ὅπου ἡ δὲν ἤξερει νὰ διαβάζῃ ἢ ἂν σὲ καπακίξῃ κιόλας; δὲν σὲ ἐννοεῖ καὶ ὅπου μὲ τῆν ἰδέα πάντα ὅπως ἐπασχολεῖ οὐλα τὰ πνεύματα καὶ ἐπομένως καὶ ἐκεῖνο τοῦ Δικόλου, παίρνει ἀνάποδα ὅ,τι καὶ ἂν ἰδῇ γραμμένο στὴν ἐφημερίδα σου, καὶ ἀρῆναι καὶ σοῦ κόβει ταμπάρα, ὅπως ἤθελε τὰ κόψει γιὰ τῆν δικέτῃ, γιὰ τῆν ἐρασταδέτῃ ἢ γιὰ τὰ ξαθέρρα τῃ, τέλος πάντων γιὰ οὐλον τὸ κόσμος; ἐτοῦτο σ' ἔφρασε Κύρ Δικόλε γιὰ νὰ μὰς ἀνατριχιάσῃς οὐλές μας οὐλές μας; ; ; ! . . . . . γιατί τόσο ἄδικο; γιατί εἶτι κακὰ μὰς ἐκτιμᾷς; — Μπὰ πολὺ κακὸ ποῦ μοῦρτα τῆν δύστυχη! — τέτοια προσβολὴ δὲν τῆ ἐπαντήχαινα ποτὲ ἀπὸ τῆν ἀφεντιά σου! σοῦ τ' ὀρίζω μίαν σφραγὰ γιὰ πάντα, καὶ ἀπὸ μέρας μου, καὶ ἀπόνομα ὅσωνε ἀρκοντισσῶνε διαβάζουνε ἀρετὰ ἐλεύθερα γιὰ νὰ ἐνοοῦνε τι διαβάζουνε, ὅσωνε τέλος πάντων ἔχουνε κομμάτι κοινὸ νοῦ, ὅπως κἀθε φορὰ ποῦ μιλεῖς γιὰ μὰς, μὰς κἀνεῖς πάντα εὐχαρίστησι, καὶ ὡς κ' ἐκῆνες ὅπου κἀνουνε τᾶχτες τὰ μούτσοιζούνια τους, ἂ δὲν εἶναι ἔλωσ διόλου ἄλλαες, πρέπει νὰ εὐχαριστιῶνται κ' ἐκεῖνες, καὶ ὅσωνι κὲς τῆν πονηράλαες, ὅπου θέλουνε πάντα νὰ βγάνουνε τῆ γλώσσά τῆ, ὅζου παίρνει τῆ γιὰ παιδιὰ, καὶ ἀποκρινόσυνε τῆ, ξέρεις . . . ὅ,τι ἀποκραίνεται κἀνεῖς σὲ τέτοια περίστωσι τοῦν παιδιῶνε.

Δ. Ναισὰς, μὰ . . . . .

Κ. Μὰ τί μαίξεις, ἴσα μὲ τῶρα σ' ἐπαρακαλεσάχδὲς μὴ μὲ κἀμῃς; νὰ σοῦ δεῖξω κἀνι πῶχω ἀπάνου μου καί... .

Δ. Ἐλα, μὴ μοῦ δεῖξῃς τίποτῃ, καὶ κἀνω ὅ,τι ὀρίζεις, μὰ ἀλήθεια σου ὅ,τι μόθγει ὅζου; . . . . .

Κ. Ἀς ἦναι ἀπάνου μου!

Δ. Ὁ εὐχαρίστησι! — πᾶει καλὰ, μὰ πῶς σὲ λένε γιὰ νὰ σιέρωσι τῆν παραπονεμένης στὴν ἀφεντιά σου;

Κ. Μὲ λένε Ἀκατάδεκτη Σιωπή.

Δ. Ὁρατὸ ὄνομα καὶ πολὺ παράξενο γιὰ ἀρκόντισσα, γιατί εἶναι λίγαις ἢ ἀκατάδεκταις, καὶ ἀκόμη σκηνιώτῃρα; ἢ Σιωπῆλές; λοιπὸν Κυρά μου εἴμαστε σύμφωνοι, ὅσαι πυραχθῶνε καὶ μὲ πειραζουνε σοῦ τῆν στέρνω μ' ἕνα γράμμα στὴν βᾶχη, στὴν Κυρά Ἀκατάδεκτη Σιωπή.

Κ. Ναισὰς κ' ἐγὼ πᾶλαι τῆν διαλέω καὶ ὅσες δὲ μοῦ κἀνουνε σοῦ τῆν ἐπιστῆφω μὲ τῆν ἐπ.γοαφὴ σιέρνονται τοῦ Διαόλου — ὡστόσο σὲ προσκυνῶ, γιατί μὲ τῆν κούδεντα ἐλθσμὸνῃτα πῶς μὲ λένε καὶ Σιωπή.

Δ. Ἀντίσας Κυρά μου, καλὲς ἀντάμωσες.

Ζίκουρος, 21 Μαῖου, 1860.

Κύριε Συντάχτη τῆς Ἀποθήκης.

Προσκαλεῖται Κύριε, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, νὰ κατὰχωρήσῃς εἰς τὴν Ἐφημερίδα σου τὴν ἀκόλουθην Ἀπάντησιν εἰς ἕνα παράγραφόν σου, μὲ τὸν ὅποιον, τὰς 30 Ἀπριλίου ἀπερασμένου παραξενέθασαι πῶς οἱ Συντάχτες τῆς Φωνῆς τοῦ Ἴονίου παραβάουσι τὸν ἑαυτὸν τους μὲ τὸν Καθούρ τῆς Ἰταλίας, δινόμενοι καὶ αὐτοὶ γιὰ Καθούροι τῆς Ἐρτανήσου, καὶ τοὺς περιπαίζεις γιὰ τοῦτο!

Μάθε λοιπὸν, Κύριε, ὅτι καὶ τῶ ὄντι Καθούροι μὰς εἶναι οἱ Συντάχτες τῆς Φωνῆς τοῦ Ἴονίου.

Μὰ; κηκοφαίνεται νὰ μὰς ὑποχρέωνῃς νὰ σοῦ ἔξηγουμε πρῖματα ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀκατάληπτα, παρὰ μόνον εἰς τοὺς χυδαίους ἀγράμματους ἀθρώπους; ἐπειδὴ ὅμως μὰς ὑποχρέωνῃς, ἰδοῦ.— Ἡ ὀπισθοδρομικὴ τάση τῶν Καθούρων, πρέπει βέβαια, νὰ σοῦ εἶναι γνωστὴ καὶ, ἂν δὲν ἀρῆσαι τὴν ἀλήθειαν τοῦ μεγάλου τοῦτου χαρακτηριστικοῦ τοῦ γένους; τῶν Καθούρων, πῶς λοιπὸν ἤθελε ἀρῆσῃς ἐν καλῇ πίστει τὴν ὁμοίότητα τῶν Συντάχτων τῆς Φωνῆς τοῦ Ἴονίου μ' ἐκεῖνο τὸ γένος; Δὲν βλέπεις ὅπου στὴν Ἐφημερίδα τους, οἱ ἄνδρες τοῦτοι, προσπαθῶσι ὅλαις δυνάμασι νὰ μὰς ὀπιτοδρομήσων πρὸς τὸν γλυκύτατον Χρυσὸν Αἶωνα, εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἄνθρωποι ἦιον ἐνταλῶς εὐτυχεῖς; Ἐντελῶς εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ τοὺς ἔφρανε μόνον νὰ βάνουν τὸ δῆχτυλότους στὸ στόματους, νὰν τὸ γλῆρῶνε, καὶ νὰ βγάνουνε τῆση νοστιμάδα; Δὲν βλέπεις ὅπου στὴν Ἐφημερίδα τους, οἱ ἄνδρες μόνον τοῦτοι, δὲν ἐσυμβουλέψιν ποτὲ τῶν συμπολιτῶν τους οὐδὲ μίαν Εὐρωπαϊκὴν ἐξευγενισμένην καλητέρεψῃ, ἀλλὰ πάντοτε τοὺς ἐκολακίεψανε χαϊδεύοντές τους, καὶ ἐπαινοῦντες τὰ ἐνεστῶτα, καὶ κἀμνοντές τους νὰ νομίσουνε πῶς γιὰ νὰ φθίσουνε στὴν ἐπίγειον μακαριότητα δὲν τοὺς λείπη παρὰ ἡ Ἔνωσι; . . . Μὰ ποῦ νὰ κἀθωμαι νὰ καταλογίζω τὰ καθουρικὰ κινήματα ὅλα, τῶν ὄντων Καθούρων τοῦτων τῆς Ἐρτανήσου, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τῆς ἀφεντιάς σου χειροπιαστὴν τὴν καθουρικὴν τάσῃν καὶ ὁμοιότητα τῶν ἀνδρῶν τοῦτων τῆς Φωνῆς τοῦ Ἴονίου! . . .

Ἐχ! Κύριε Συντάχτη, ἂν οὐ παραγυωρίζῃς τὴν ὁμοιότητα τῶν Συντάχτων τῆς Φωνῆς τοῦ Ἴονίου μὲ τοὺς Καθούρους τῆς Ἰταλίας, ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπίλοιπου Κόσμου, ἡ ὁμοιότης τοῦτη ὅμως θέλ' εἶναι ὅλο τὸ ἴδιο πραγματικὴ καὶ ἀναντήρητη, καὶ ὅποιος ἔχει μάτι τῆ βλέπει.

Ναι, Κύριε, οἱ Συντάχτες τῆς Φωνῆς τοῦ Ἴονίου εἶναι οἱ Καθούροι μὰς, καὶ κἀνετε κακὰ, οἷς σὲ ἄλλοι, νὰν τοὺς περιπαίζετε. Οἱ Συντάχται τῆ Φωνῆς τοῦ Ἴονίου εἶναι οἱ Καθούροι μὰς, καὶ κατὰ τοῦτο δὲν τοὺς πρέπει νὰ περιπαίζωμε, ἀλλὰ σοῦριξίεις.

ΤΑΚΣΕΒΑΤΕΡΟΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ
Ὁ ὑπεύθυνος Συντάχτης; ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΒΛΑΧΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΕΛΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΜΕΟΥΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΟ ΜΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.Φ1.0016